

Gerard van Gemert
De finale

8

‘Wie was dat?’ Storm haalde Stijn in, die onderweg was van de kleedkamer naar het trainingsveld.

‘Wie bedoel je?’ Stijn droeg de zak met ballen over zijn rechterschouder.

‘Die vent met wie je na het ontbijt zat te praten in de lobby van het hotel,’ vroeg Storm. ‘Die met dat chique jasje aan. Hij had een koffertje naast zich staan en zijn laptop stond op het tafeltje tussen jullie in. Hij liet je steeds iets zien en jij knikte de hele tijd.’

Stijn hoorde de irritatie in Storms stem. Hij snapte dat wel. Had hij Storm maar moeten vertellen met wie hij afgesproken had. Nu leek het of hij iets te verbergen had. En misschien was dat ook wel zo. Het was niet zo slim geweest om een stil hoekje op te zoeken in de lobby van het hotel. Daar liepen constant spelers en was er altijd een kans dat ze hem zouden zien.

‘Doe nou maar niet net of je niet weet over wie ik het heb. Want dat weet je natuurlijk best wel.

Zoiets vergeet je niet in een paar uur tijd.’

Storm liep nu achteruit voor Stijn uit zodat hij hem recht aan kon kijken.

Stijn zag aan het gezicht van Storm dat hij alleen de waarheid verwachtte. Maar die zou hij niet krijgen, daar was het nog te vroeg voor. ‘Mijn vader vond het tijd dat ik eens met iemand zou praten die verstand van geldzaken had. Nu we zo succesvol zijn, zullen we ook meer gaan verdienen.’

‘Laat me niet lachen, Stijnie.’ Storm lachte niet gemeend en overdreven hard. ‘Jij laat je geldzaken even regelen vlak voor de finale van een wk. Stijn Wouters, de voetballer die alles opzijzet om een sterspeler te worden, laat zich een paar dagen voor de belangrijkste wedstrijd uit zijn carrière voorlichten over geld.’ Storm schudde zijn hoofd. ‘De jongen die geld helemaal niet belangrijk vindt en eigenlijk alleen maar wil voetballen. Daar trap ik niet in, hoor.’

Stijn haalde zo nonchalant mogelijk zijn schouders op. ‘Dan niet. Wie zou het dan moeten zijn?’

‘Dat vraag ik dus aan jou. Jij weet het.’ Storm legde zijn flesje water bij het bankje aan de zijkant van het veld waar ze zo meteen zouden gaan trainen. ‘Ik heb het toch al gezegd?’ Stijn liet de ballen uit de zak rollen en probeerde overtuigend te klinken. Storm wipte een bal omhoog, liet hem een paar keer van zijn linker- naar zijn rechterschoet gaan en schoot hem toen met zijn wreef richting Stijn. Het was van te dichtbij en net te hard, waardoor Stijn er niet op kon reageren. De bal belandde in zijn maag. Stijn boog voorover om ervoor te zorgen dat de bal niet vol in zijn maag kwam. De bal viel voor zijn voeten. Hij deed net of hij hem voluit terug zou schieten naar Storm, maar liet zijn voet over het leer rollen. Desondanks schrok Storm en hij hield zijn handen voor zijn gezicht om de bal af te kunnen weren. Maar dat was dus niet nodig. ‘Nou ja, ik hoor nog wel een keer wie die vent was en wat je voor je beste vriend verborgen houdt.’ Met een andere bal dribbelde hij naar een groepje spelers die

een stukje verderop een bal van de grond probeerden te houden.

Het was de eerste training van het Nederlandse elftal na de halve finale tegen Duitsland op het WK.

Oranje had in de slotfase een 1-2-achterstand omgebogen in een 3-2-voorsprong. Stijn had tweemaal het net gevonden en Storm had het winnende doelpunt gescoord.

De twee jonge Voetbalgoden hadden al geschiedenis geschreven door de jongste spelers ooit in de halve finale van een WK te zijn. Maar nu waren ze ook nog eens de jongste doelpuntenmakers.

Die recordreeks konden ze in de finale voortzetten.

Maar dan moesten ze natuurlijk wel speelminuten krijgen.

‘De media zijn lovend over de twee pubers van Oranje.’ Laurens Weering, de spits die door Stijn uit de basisopstelling was gespeeld, liep achter hem langs. ‘Maar ze twifelen ook of het verstandig is om de twee kleuters ook in de finale mee te laten doen.’ Stijn voelde meteen weerstand opkomen. Het hele WK al was Laurens bezig hem te treiteren. Tot nu toe had het hem alleen maar op scherp gezet.

Maar het was wel vervelend. ‘Gelukkig bepalen de media de opstelling niet.’

Laurens lachte flauwtjes. ‘Maar meestal zit er wel een kern van waarheid in hun berichtgeving.’

‘Moet je je voorstellen.’ Stijn grinnikte erbij.

‘De bondscoach stelt Storm en mij niet op en het gaat fout. Dan krijgt hij heel Nederland over zich heen. Wie passeert nou de twee spelers die in de halve finale gescoord hebben?’

Laurens leek even uit het veld geslagen, maar herstelde zich snel. ‘Het kan natuurlijk ook zijn dat de piepjonge spits van Oranje tijdens de training op ongelukkige wijze geblesseerd raakt.’

‘Zou kunnen.’ Stijn merkte dat hij niet onder de indruk was van de bedreiging. Wat dat betreft was hij de afgelopen maanden toch een stuk sterker geworden. Vroeger zou hij meteen van slag zijn geweest. Laurens boog zich naar Stijn toe. ‘Ik zou af en toe maar hoog opspringen. Zo’n sliding van achteren door een onbehouwen en gefrustreerde wisselspeler kan best hard aankomen,’ siste hij.

Stijn glimlachte. ‘Je weet jezelf wel goed te omschrijven, moet ik zeggen. Aan zelfkennis ontbreekt het je niet.’ Hij kneep zijn ogen half dicht.

‘Misschien had je het woord “onprofessioneel” er ook nog aan toe moeten voegen. Dan was de typering compleet geweest.’

Laurens knikte. ‘Je kunt in ieder geval niet zeggen dat ik je niet gewaarschuwd heb.’

‘Dat is waar.’ Stijn pakte een bal. ‘Ik ga naar de basisspelers toe die zo aan de hersteltraining beginnen.’ Hij knikte naar de groep spelers waar Storm inmiddels ook tussen stond. ‘De wisselspelers staan daar.’ Stijn wees naar de andere kant van het veld. ‘Pas op dat je niet iemand blesseert uit frustratie.’ Hij legde zijn hand zogenaamd vriendschappelijk op de schouder van Laurens. Die liep knarsetandend bij hem vandaan. 1-0, dacht Stijn. Tevreden meldde hij zich bij de groep die op het punt stond de training te beginnen.

‘Wat moest die ouwe zeurpiet nou weer?’

vroeg Storm.

Stijn deed verslag van hun gesprek.

‘Lekker, Stijnie. Zo zie je maar dat ik een goede leermeester ben.’ Storm gaf zijn vriend een complimenteus schouderklopje. ‘En je weet het. Als die lange je een schop verkoopt, krijgt hij met mij te maken.’

‘Dat weet ik.’ Stijn was blij dat Storm niet meer over de man in de lobby begon. Hoefde hij in ieder geval niet langer te liegen.

De jongens namen hun positie in voor de rondo die als warming-up diende voor de korte training. Zes spelers stonden in een cirkel en speelden de bal rond.

Die mochten ze niet meer dan twee keer aanraken.

Twee andere spelers stonden in het midden en probeerden de bal te veroveren. Aanraken was voldoende.

Stijn vond het een heerlijke trainingsvorm.

Zijn uitmuntende techniek en hoge handelingsnelheid zorgden ervoor dat hij maar zelden in het midden hoefde te staan. Daar was hij dan ook minder goed in. Manuel Beeren en Vincent de Koning, die met z’n tweeën de hele linkerkant van Oranje bezetten, begonnen in het midden.

De bal ging van voet naar voet. Manuel en Vincent probeerden het midden te verdedigen en kozen hun momenten om uit te stappen. Alleen als een pass niet perfect was of de controle bij een aanname ontbrak, deden ze een poging om de bal te onderscheppen. Ze wilden hoe dan ook voorkomen dat die tussen hun benen door gespeeld werd. Dan moesten ze namelijk een extra rondje in het midden staan.

Dat was niet eens het ergste. Het hoongelach van de teamgenoten wilde niemand over zich heen krijgen. Stijn vond het juist een uitdaging om de spelers in het midden zover te krijgen dat ze hem aanvielen. Soms, als een van de verdedigers dicht bij hem stond, deed hij net of de bal iets te ver van zijn schoen sprong. Negen van de tien keer hapte degene bij hem in de buurt en dan tikte Stijn de bal subtiel tussen zijn benen door.

Bij de eerste rondo duurde het lang voordat Vincent of Manuel de bal kon veroveren. Met slimme passjes en handige schijnbewegingen bleef het leer buiten bereik van het tweetal. Stijn had de bal al een keer over de voet van Manuel gewipt en Bert stuurde Vincent met een lichaamsschijnbeweging het bos in. De zes spelers in de cirkel kregen er steeds meer lol in en het gejoel nam bij ieder balcontact toe.

Vooral Vincent begon duidelijk geïrriteerd te raken, wat de situatie voor hem niet verbeterde. Zijn acties werden wilder en daardoor voorspelbaarder.

Bert draaide zijn heupen naar links toen de bal zijn richting op rolde, maar liet hem via de buitenkant van zijn rechterschoen naar rechts gaan, waar Stijn stond. Vincent stond vlak bij hem en probeerde de bal met een felle sliding te bemachtigen.

Stijn zag snel wat de linkerspits van plan was en behendig wipte hij de bal over de vallende Vincent heen. Om het uitgestoken rechterbeen van Vincent te ontwijken sprong hij op.

Vincent gleed door op het zojuist gesproeide veld en kwam onder Stijn terecht.

Die probeerde nog te voorkomen dat hij op zijn

medespeler neerkwam, maar dat lukte niet.
Zijn linkervoet landde precies op de enkel van
Vincent, daar waar de voet overging in het onderbeen.
Stijn probeerde nog licht te landen, maar de
zwaartekracht deed zijn werk. Een zachte krak en
een luide schreeuw van Vincent waren het gevolg.

De bondscoach kwam de doodstille kleedkamer binnen. Zijn gezicht stond op onweer. ‘Het ziet er niet goed uit. Vincent is nu naar het ziekenhuis. We horen later vandaag wat er precies mis is.’ Nadat de ambulance, die het veld op gereden was, weer vertrokken was, had de bondscoach de training meteen stilgelegd.

Alle spelers gingen terug naar de kleedkamer.

‘Die gaat de finale niet halen.’ Laurens was de eerste die iets zei. ‘Best triest dat een van zijn concurrenten zich op deze manier van een basisplaats wil verzekeren.’

Storm vloog overeind om het voor Stijn op te nemen. Maar voordat hij iets kon doen of zeggen, greep Peter van de Ende in. De aanvoerder greep Storm bij zijn arm en leidde hem rustig terug naar zijn zitplaats.

‘Het is vooral belangrijk dat we rustig blijven.’

Peter bleef in het midden staan. ‘Dit is jammer genoeg gebeurd. En het is heel vervelend voor Vincent, maar wij spelen zondag de wedstrijd van ons leven. Ondanks zijn blessure moeten we ons daarop richten.’ Hij draaide om zijn as zodat hij alle spelers uit de selectie kon aankijken. ‘En jij ...’

Nu richtte hij zich specifiek tot Laurens Weering.

‘... moet eerst eens goed leren nadenken voor je iets rondtettert.’

Stijn had, sinds ze terug in de kleedkamer waren, voorovergebogen gezeten met zijn hoofd in zijn handen. Hij kon zich niet herinneren zich ooit zo ellendig te hebben gevoeld.